

het
Profetenkamertje

HET PROFETENKAMERTJE.

De oude heer Jozua Bruin, en zijn huishoudster, juffrouw Jacobs, woonden in een kleine villa dicht bij een heuvel, ongeveer vijf kilometers van de stad C. verwijderd. Mijnheer Bruin was een wonderlijke, doch vriendelijke oude heer. Zijn vrouw was gestorven, toen zijn tweede zoon eerst eenige maanden oud was. Alfred was flink opgegroeid, was getrouwd, en had kinderen, maar een groote ramp had hem getroffen. Zijn oudste zootje, een kind van vijf jaar, was plotseling verdwenen, toen het buiten aan het spelen was. Waar het lieve kind gebleven was, of het in de rivier gevallen of van den heuvel gestort was, niemand kon het zeggen, daar men nergens iets van hem gevonden had. Alle pogingen waren in het werk gesteld, doch tevergeefs, nooit hoorde men iets meer van het jongentje. Van dat oogenblik af begon Alfred Bruin te kwijnen, en vóór het jaar ten einde was, ging de arme man heen, aan de hoede van zijn hemelschen Vader zijn vrouw en twee meisjes overlatende.

Mevrouw Bruin verliet na den dood van haar echtgenoot het huis, en vestigde zich in de omgeving harer moeder, terwijl de oude heer Jozua Bruin een huis buiten de stad C. kocht.

Niemand leed meer onder het verlies van den kleinen

Arthur dan de oude grootvader, want het kind was altijd zijn bijzondere lieveling geweest.

Maar de oude man wist, Wie hem van hen had weggenomen, en dat het uit liefde en niet uit toorn was; en zonder murmureeren onderwierp hij zich aan Gods wil. Ja, juist dit voorval maakte, dat hij zich tot alle kinderen voelde aange trokken, en hen gelukkig trachtte te maken. En het was hem een behoefte, die kinderen met zijn Heiland bekend te maken; waar hij kon, wees hij hen op den Heere Jezus, die ook voor hen aan het kruis gestorven is.

Zoo gaarne leerde hij kinderen het schoone lied:

„Laat de kindren tot Mij komen,”
 Was des Heeren vriendlijk woord.
 Kindren! hebt gij dat gehoord?
 Komt dan tot Hem zonder schromen!
 Jezus — o waardeert gij dat? —
 Heeft u allen liefgehad.
 Hij, de beste Vriend van allen,
 Blijft u altijd, altijd bij.
 Wat en waar uw lot ook zij;
 Als uw oudren u ontvallen,
 Als gij droeve weezen zijt:
 Jezus leeft en helpt altijd!

Wij zeiden zoo even, dat de oude heer Bruin een wonderlijke man was. Dit was daarin gelegen, dat hij sommige vreemde dingen deed. Eén van deze draagt onze geschiedenis als titel. In zijn klein, landelijk huis, alleen bewoond door hem en zijn huishoudster, was een kleine kamer voor een bijzonder doel ingericht en genoemd: „Het Profetenkamertje.” Zomer en winter was deze kamer altijd gereed om den een of anderen vreemden reiziger nachtlogies aan te bieden, of een onverwachten gast tot nachtverblijf te dienen. Niet alleen werd dit kamertje helder gehouden, maar een van mijnheer Bruins invallen was, om er alles in gereedheid te hebben. De lakens waren op het bed, water in de kannen, handdoeken op het rekje, kandelaar en lucifers op het nachttafeltje, en een Bijbel lag gereed op tafel. Eens in de week werd de kamer gedaan, terwijl iederen dag behoorlijk stof werd afgenomen.

In de laatste jaren was van het profetenkamertje slechts

zelden gebruik gemaakt. Een Bijbelcolporteur had er op zijn weg naar C. geslapen, en nu en dan had een arme stumper er een onderkomen voor de snerpemde koude gevonden. Maar soms was er maanden achtereen door geen sterveling gebruik van gemaakt, daar er ook nog een andere logeerkamer was voor familie en vrienden.

Hoewel de heer Bruin geen rijk man was, zat hij er toch goed bij, en vaak had hij een groote som geld in huis. Nooit echter-scheen hij er beangst voor te zijn overvallen of bestolen te worden, en als iemand er hem opmerkzaam op maakte, dan glimlachte hij, en zeide, dat God het niet zou toelaten, indien het voor hem niet noodig was. Sommigen lachten hem hierover uit, maar anderen moesten bekennen, dat iemand, die zoo in alles op God vertrouwde, niet beschaamd zou uitkomen.

Op zekeren winteravond zat de oude heer als gewoonlijk bij het vuur. Het was de vooravond van den geboortedag van zijn kleinkind, en een van zijn wonderlijke ideeën was om dezen dag eveneens te vieren, alsof de kleine jongen tegenwoordig ware. Den avond van te voren kocht hij altijd een klein present, een stuk speelgoed, een plaat of iets dergelijks, welke hij op den verjaardag van Arthur weer weggaf aan een van zijn arme kleine gunstelingen; menigmaal kocht hij ook vruchten en andere kleinigheden, zette ze eerst een tijd lang vóór zich op tafel, en bracht ze dan aan dezen of genen zieke, terwijl hij van die gelegenheid gebruik maakte om hun van den grooten Heelmeester te vertellen.

Ja, de oude heer Bruin had vele eigenaardige en wonderlijke ideeën, maar ze hadden dikwijls heerlijke gevolgen, want vele menschen en kinderen werden er gelukkig door, en de oude heer was overal geliefd.

Op dezen avond, den avond van den 22sten Januari, zat de heer Bruin, nadat hij zijn maaltijd gebruikt had, in stille overpeinzing bij het vuur. Op zijn tafel lag een klein tekstenboekje. Hij sloeg het open, en las de woorden:

„Hij is niet dood, maar slaapt.”

„Neen,” zeide hij in zichzelf, „die tekst past niet, ik moet een anderen hebben.” Hij sloeg het boekje weer dicht, opende het, en nogmaals las hij dezelfde woorden. „Hij

is niet dood, maar slaapt!" mompelde hij, „wat zou dat beteekenen?" en onwillekeurig dacht hij aan den verloren Arthur, toen hij zijn oogen vestigde op de vóór hem liggende geschenken. Eén dier geschenken was een boekje; het lag open op het titelblad, waarop de woorden geschreven stonden: „Ter herinnering aan den kleinen Arthur, geboren 23 Jan. 1874; verloren 6 Aug. 1879."

En toen de oude man dit alles overdacht, scheen het hem, alsof hij uit de duisternis een mooi gezichtje zag voortkomen, omgeven door prachtige, goudblonde krullen, en verlicht door twee helder kijkende, blauwe oogen. Het scheen hem, alsof hij een zachte hand op zijn eigen handen voelde leggen, en alsof hij de woorden hoorde weerklinken: „Wat heeft grootpa voor Artie's verjaardag gekocht? Wenscht hij Artie niet veel geluk?"

Eindelijk ontwaakte de oude heer uit zijn overpeinzingen, en bemerkte, dat het reeds lang over den tijd was, dat hij gewoon was naar bed te gaan. Hij nam een kandelaar, deed de lamp uit en liep de gang in. Op zijn weg naar zijn kamer moest hij voorbij het profetenkamertje, en hij kon niet nalaten eens even de deur te openen en te zien of alles was, zooals hij het wenschte. Ja — alles was in orde, behalve, dat er niet de eene of andere dankbare en vermoeide slaper in het witte, zachte bed lag.

Hij sloot de deur, liep langzaam naar zijn kamer, en sliep weldra in. De nacht ging rustig voorbij, en tegen acht uur 's morgens zag men den ouden heer de trap afkomen, om zijn ontbijt te gaan gebruiken. Volgens gewoonte stond hij weer stil voor het profetenkamertje om de ramen te openen, en te zien of alles helder en frisch was tot ontvangst der gasten, die komen moesten, doch nooit kwamen.

Toen hij het slot had omgedraaid en de deur geopend, bleef hij een oogenblik onbeweeglijk en verrast staan.

De wind blies hevig door een gebroken ruit in het venster; en verbaasd vestigden zich ten slotte zijn blikken op het bed, waarop een jongen lag uitgestrekt. Een ruw hoofd met een verwarde massa zwart haar kwam boven de dekens uit, terwijl een hand, niet al te helder, en een arm, gestoken in een smerige hemsamouw, op het helderwitte bovenlaken rustte. Een kaal buisje hing over een dicht bij het bed staanden stoel.

Eindelijk was dus een van de lang verwachte gasten gekomen; maar één, die geen gebruik gemaakt had van de deur, die altijd gastvrij open stond voor een vermoeiden reiziger, doch stil in den nacht het venster (en slechts de ruimte van één enkele ruit) voor ingang had gekozen.

Toen de oude Jozua zoo bij het bed stond, door verrassing aangegrepen, weerklonk de schelle stem van de huishoudster in de gang:

„Mijnheer, waar blijft u toch? De eieren worden koud en over een paar minuten is de koffie niet meer te drinken!”

„Kom eens hier, juffrouw Jacobs. Kunt u mij zeggen wat dit beteekent?”

De juffrouw kwam binnen, keek naar het hoofd, dat boven de dekens te voorschijn kwam, en uitte een kreet van verwondering en boosheid, zoodat de sluimerende vreemdeling ontwaakte, geeuwde en zich uitstreckte en toen zich half oprichtte, terwijl hij onnoozel en met een uitdrukking van ellende en honger de vóór hem staande menschen aankeek.

„Goeie mensch!” riep juffrouw Jacobs uit, „heb je ooit een jongen zoo onnoozel zien kijken? Kom ruk op, het bed uit, brutale bedelaar!” en zij greep den jongen bij zijn kraag.

Maar de heer Bruin kwam tusschenbeide. Plotseling verscheen voor hem als in een visioen het engelengelaat van zijn kleinkind. Het was vandaag zijn verjaardag; hij zou juist tien jaar oud zijn geweest en de gedachte hieraan verteederde het hart van den ouden heer.

„Laat den jongen met rust,” zeide hij; „laat hem aan mij over en maak een ontbijt voor hem klaar.”

Met een zucht en hoofdschuddend gehoorzaamde de huishoudster. Toen nam mijnheer B. plaats bij het bed, en vroeg: „Nu, mijn jongen, vertel mij eens, hoe je hier kwam?”

De jongen legde zijn hoofd weer op het hoofdkussen neer en zeide met een oolijke uitdrukking op zijn gezicht, waarbij hij een rij witte tanden liet zien: „Door het raam.”

De oude Jozua glimlachte. „Ja,” hernam hij, „dat kan ik zelf ook wel zien, maar *waarom* deedt je dat?”

De jongen had niet dadelijk een antwoord gereed. Zacht zeide hij: „Ik denk er over na, wat ik u vertellen zal.”

„Vertel maar zoo weinig als je wilt,” zeide de oude heer, „maar laat dat weinige waarheid zijn. Ik hoor liever niets, dan een leugen.”

„In orde mijnheer,” antwoordde de knaap, „maar vóór ik u antwoord, moet ik u een vraag doen. Wat zult u met mij doen? Mij aan de politie overleveren?”

„Neen,” zeide Jozua beslist, „zoo iets zou ik niet kunnen doen.”

„Dan is het goed; en ik zal u precies vertellen, hoe ik hier kwam, mijnheer. Mijn naam is Mattheüs Davids, maar men noemt mij altijd alleen Matt. Ik ben op één na de jongste van een bende met lange vingers, die er nu en dan op uit is, zich het een en ander toe te eigenen, wat niet van hen is. Toen wij hoorden, dat u hier alleen woondet en soms nog al veel geld in huis hadt, kwamen wij hier om te probeeren, of wij iets krijgen konden. Ons opperhoofd sneed een ruit uit en zeide: „Matt, klim naar binnen, en open de achterdeur voor ons.” Ik deed het, maar daar deze deur gesloten was, en de sleutel in het slot aan de buitenzijde zat, kon ik niet in huis komen. Ik had geen gereedschap of iets dergelijks, en besloot om maar weer terug te keeren. Maar juist wilde ik weer door het venster klimmen, toen ik voetstappen van nachtwakers hoorde, en tegelijkertijd het fluitje van één onzer bende. Natuurlijk zou ik gepakt zijn en goed achter slot gezet, wanneer ik naar buiten was geklommen. Ik moest dus wachten, en daar ik den ganschen dag geloopen had, was ik vreeselijk moe. Ik zag het bed, en daar het er zoo verleidelijk stond, kon ik geen weerstand bieden en ging even liggen, met het voornemen na een uur te ontviuchten. Ik sliep in, maar in plaats van te ontwaken en te vluchten, bleef ik slapen; en zoo hebt u mij hier gevonden.”

„En nu ik je gevonden heb, is de vraag: wat met je te doen,” zeide mijnheer Bruin, terwijl hij nadenkend langs zijn kin streek.

„Maar u hebt gezegd, dat u mij niet in de handen van de politie zou geven!” riep de knaap, terwijl hij zich angstig oprichtte.

„Neen,” antwoordde Jozua, „indien je mij niet gelooft, is het beste wat je doen kunt, zoo spoedig mogelijk mijn huis te verlaten, want je zult je niet veilig achten, vóór je weg bent.”

„Als 't u blijft, mijnheer, maar ik zou zoo graag eerst wat eten hebben,” antwoordde Matt, met een onbeschaamden glimlach, die zelfs zijn verwilderd uiterlijk interessant maakte.

„Vooruit, sta dan op, wasch je goed, en kom dan in mijn onthijtkamer. De deur is hier vlak tegenover. Daarna zullen wij er over praten, wat je doen zult. Maar van één ding kun je zeker zijn, ik zal je geen minuut tegen je wil hier houden.”

Juist toen mijnheer Bruin een kop koffie had ingeschonken, trad Matt binnen. De knaap had zich zoo goed mogelijk gewasschen, en zijn wilde haren een weinig in orde gebracht.

De oude heer knikte hem vriendelijk toe en noodigde hem uit te gaan zitten, terwijl hij hem een bord met boterhammen voorzette, die de knaap gretig verorberde.

„Ik krijg niet dikwijls zulk een maal,” zeide hij, toen hij klaar was. Juist had Matt dit gezegd, of hij hoorde buiten een haan kraaien; hij sprong op en keek uit het raam, terwijl hij riep: „Hebt u hier vogels, mijnheer?”

„Jawel,” antwoordde Jozua, „het zijn de kippen, zij zijn den ganschen nacht in het kippenhok geweest en nu laat de jufvrouw ze uit.”

„O,” riep Matt uit, terwijl hij uit het raam bleef staan turen, „wat een mooie kippen! En zijn die duiven ook van u?” vroeg hij, toen een vlucht duiven van allerlei kleur en ras kwam aanvliegen om voedsel te bekomen.

„Ja, ik geef ze altijd wat na het ontbijt; vooral in dezen tijd, nu het zoo koud is en de kippen buiten geen voedsel vinden kunnen. Zou jij ze ook niet eens willen voeren?”

„O, graag!” riep Matt verheugd uit.

„Hier dan, neem deze papieren bus met voeder; ga dan op de plaats en fluit, zooals ik je zal voordoen en dan zullen ze allen om je heen komen.”

Matt ging naar buiten, floot en in een oogenblik kwamen de duiven aanvliegen; eenigen zetten zich op zijn schouders, twee op zijn hoofd, en anderen op den grond, en allen pikten er gretig op los. Toen hij klaar was, ging hij langzaam naar de kamer terug, en toen de oude Jozua hem aankeek zag hij tot zijn verwondering, dat de oogen van den knaap met tranen gevuld waren.

„Wat scheelt er aan, Matt?” vroeg hij, de hand vriendelijk op diens schouder leggende.

Matt was ontroerd, en het kostte hem eenige moeite te antwoorden. „Ach,” zeide hij eindelijk, „ik dacht er aan, dat deze arme onschuldige diertjes, mijnheer, mij zoo vertroonden en op mijn schouders kwamen zitten, niet wetende

wat voor een booze jongen ik ben. Hadden zij het geweten, dan waren zij nooit gekomen."

"En wat verhindert je, om net zulk een eerlijke jongen te worden, als waarvoor zij je houden, mijn jongen?" vroeg de heer Bruin.

"Wat of mij verhindert, mijnheer? wel, ik, ikzelf! Ik ben met dit bedrijf bekend geweest, voordat ik oud genoeg was, om te beseffen wat ik deed. Ik heb nooit een vader of moeder gehad, ten minste ik heb ze nooit gekend, en ik werd bij onze dievenbende ingelijfd, toen ik nog een klein kind was. Hoe zou ik ooit iets anders kunnen leeren dan stelen. En bovendien zou iemand mij willen vertrouwen?"

"Ik wel?" antwoordde de heer Bruin bealst; „en met even weinig vrees als mijn duiven. Zij wisten zeker, dat je hun vertrouwen niet zoudt beschamen, en ik geloof, dat je het mij ook niet zoudt doen."

Matt zuchtte. „Dit is gemakkelijk genoeg gezegd, mijnheer!" zeide hij, „maar u vertrouwt dus een knaap, die u zoo even gezegd heeft, wie hij is? Dat is onnatuurlijk, mijnheer!"

Mijnheer Bruin keek Matt eenige oogenblikken vriendelijk, doch ernstig aan.

"Ja, Matt," zeide hij toen, „bij de menschen is dit onnatuurlijk; maar ik heb een Heer, die in den hemel woont, en die juist slechte menschen tot Zijn volgelingen wil maken. Als de menschen goed en braaf zijn in hun eigen oogen, dan wil Hij niets van hen weten, maar als zij, zooals jij, zien, dat ze zooveel kwaad gedaan hebben en berouw hebben over hun vele zonden, dan juist komt Hij tot hen, en zegt: „O, komt tot Mij, en gij zult Mij tot een kind zijn!" En nu, ik wil het voorbeeld van mijn God en Vader volgen, en om je te bewijzen, dat ik je vertrouw en het niet alleen zeg, zal ik het je door daden toonen."

Met deze woorden tastte de heer Bruin in den zak, haalde er een gouden tientje uit, en zeide toen: „Neem dit tientje en dit kaartje van mij. Loop den straatweg een eindweegs op, totdat je aan een boordertj komt. Toon daar mijn kaartje, en vraag aan juffrouw Van Baren, de vrouw van den boer, om twee pond van de beste boter; betaal dat, en breng geld en boter hier."

„Meent u dat werkelijk, mijnheer? Bent u niet bang om mij een tientje toe te vertrouwen?”

„In 't geheel niet!” antwoordde de heer Bruin. „Neem je muts, en ik zal eens zien, hoe spoedig je terug bent.”

Het volgende oogenblik was Matt verdwenen, en mijnheer B. bleef in den haard staren; hij vouwde zijn handen, en bad tot God, of Hij met dezen jongen wilde zijn en hem van zijn booze wege wilde doen terugkeeren, en of God hem wilde gebruiken, om aan dien armen jongen het Evangelie te verkondigen, en hem bekend te maken met de groote liefde van Zijn dierbaren Zoon Jezus Christus.

Niet lang zat mijnheer Bruin zoo, of tot zijn groote verrassing trad Matt reeds, buiten adem van 't loopen, binnen, liep naar de tafel, zette de boter neer, en legde een handvol geld voor den ouden heer neer.

„Tel het geld na, mijnheer; zie spoedig of het in orde is.”

Toen de heer Bruin het geld natelde en alles in orde bevond, stond Matt daar met van vreugde stralende oogen; zóó heerlijk vond hij het, vertrouwd te worden.

„Goed zoo, mijn jongen; je ziet het, mijn duiven en ik zijn van hetzelfde slag. Nu Matt, ik wil je een voorstel doen;” en met deze woorden nam hij weer plaats, en stelde den jongen voor, hoe naar het zijn zou, als hij weer tot zijn kameraden terugkeerde, hoe dan weer niemand hem zou vertrouwen, hoe het mogelijk was, dat hij te midden van zijn booze daden zou sterven, en hoe hij dan voor een levenden God zou moeten verschijnen, die hem naar zijn booze werken zou oordeelen; en nadat hij hem ernstig op het hart had gedrukt, welk een groote zonde stelen was, en hoe gevaarlijk zulks voor hem worden kon, zeide hij: „Nu, Matt, hoe zou je het vinden hier bij mij te komen wonen?”

„Bij u mijnheer? Bij u komen wonen? Dat kan u geen ernst zijn!”

„Welzeker,” antwoordde de oude heer. „Ik heb een jongen noodig, dien ik *vertrouwen* kan (en de oude heer legde een bijzonderen klem op dit woord, dat diep in het hart van den knaap drong) om mij met vele dingen te helpen, in huis, in het kippenhok en in den tuin. Mijn huishoudster wordt oud, evenals ik, en heeft zooveel te doen, en ik heb er reeds lang over gedacht, om iemand te nemen om mij te

helpen. Nu, indien je denkt, dat je bij mij gelukkig kunt zijn, dan wil ik het probeeren."

"Mag ik er eerst over nadenken, mijnheer, voor ik ja of neen zeg?" vroeg Matt.

"Doe dat; slaap nog eens in het profetankamertje, voordat je beslist, en moge God je wijsheid geven om een goede keuze te doen!"

Den volgenden morgen, voordat de heer Bruin op was, werd er zacht aan de deur geklopt en Matt Davids trad binnen.

"Neem mij niet kwalijk mijnheer," zeide hij, „ik kon niet langer rustig blijven, totdat ik het u gezegd had. Daar u mij vertrouwt, mijnheer, wil ik graag blijven en zal u mijn gansche leven dankbaar zijn."

"Geef mij de hand er op," riep de oude heer; en Matt drukte bewogen de hem aangeboden hand, en zijn oogen werden vochtig, toen de oude heer zeide: „God zegene je, mijn jongen!"

In het begin merde Juffrouw Jacobs wel een weinig, inaar spoedig veranderde dit, toen zij zag, dat Matt al het mogelijke deed om zich nuttig te maken, en dat hij geen slecht karakter had, hoewel de knaap volmondig erkende, dat het heel anders met hem gesteld zou zijn, als zijn meester niet de juiste wijze gevonden had, hoe hij met hem handelen moest. En God, die de goede werken Zijner kinderen aanziet, en die in welgevallen nederziet op hen, die Hem vrezen, zou ook Zijn goedertierenheid aan den heer Bruin bewijzen, en hem het aangenomen kind tot groote vreugde doen zijn. En reeds dadelijk zou de heer Bruin beloond worden, want nu had hij de gelegenheid om weer een zondaar met den Heere Jezus bekend te maken. Dit was zijn grootste genot, met Gods hulp en onder veel gebed tot Hem, voedde hij den jongen op in de vrees des Heeren en mocht het geluk smaken, hem spoedig aan de voeten van den Heere Jezus gebracht te zien.

Lieve kinderen! die dit leest, gaat ook tot dien Jezus, dan zult gij evenals Matt gelukkig worden; al zijt gij even slecht, ja nog slechter dan Matt, de Heere Jezus zal u niet afwijzen, maar u als een verloren schaap tot Zijn kudde brengen.

Denkt nu niet, dat Matt altijd met een vroom gezicht zat; neen, hij was en bleef een vroolijke jongen; hij had ook

zijn gebreken; doch hij had nu iemand, aan wien hij al zijn zonden belijden kon. Hij trachtte steeds in alles, zoowel zijn aardachen als zijn hemelschen meester, te behagen, en elken dag werd hij door den ouden heer onderwezen in Gods dierbaar Woord.

Natuurlijk duurde het niet lang, of Matt hoorde de geschiedenis van het verloren kleinkind, en de knaap stond er verbaasd over, dat de oude heer zijn lieveling nog in 't geheel niet vergeten had, maar zelfs diens verjaardag nog vierde.

Op zekeren Zondagnamiddag bracht de oude heer het gesprek op den kleinen Arthur, en vertelde onder anderen, dat Matt juist op den verjaardag van den jongen in het profetenkamertje gevonden was.

„Misschien zond God jou wel om mij te troosten, beste jongen,” zeide hij, zijn vriendelijke oogen op den jongen richtend, die in een vóór hem liggend Bijbeltje zat te lezen.

„Wij lasen daar juist van Eliaa, voor wien een weduwvrouw van de stad Sunem een profetenkamertje bereidde, en God gebruikte hem als het middel om den zoon der Sunamietische in het leven terug te roepen. Wel, nu kwam de gedachte bij mij op, Matt, dat sinds jij van mijn profetenkamertje gebruik gemaakt hebt, er iets goeds voor je te doen valt en dat God je gebruiken wil om een doel, dat Hij voor oogen heeft, te volvoeren. Je kunt mij mijn lieveling niet teruggeven, maar je kunt voor mijn ouderdom een troost en hulp zijn, en gedeeltelijk ben je het reeds geweest, daar ik het groote voorrecht heb mogen smaken je ziel tot den Heere Jezus te leiden.”

Dit gesprek maakte een grooten indruk op Matt, en dikwijls herinnerde hij zich na dien tijd deze woorden.

Maanden gingen voorbij. Op zekeren dag hield Matt zich een tijdje in de keuken op, en verzocht toen aan de huishoudster om hem de geschiedenis van Arthur eens nauwkeurig te verhalen. Deze deed dit, en vertelde hem alles, wat zij wist.

Op zekeren avond gaf de oude heer aan Matt les. Plotseeling, midden onder het lezen, hield Matt op, en vroeg: „Mijnheer, hoe is de geheele naam toch van den kleinen jongenheer?”

„Arthur,” antwoordde de oude heer; „Arthur Alfred Bruin.”

„Dat is dus A. A. B., niet waar, mijnheer?”

„Ja, A. A. B.,” herhaalde deze.

„Hebt u niet soms een portret van hem, mijnheer?” vroeg Matt.

„Alleen een kleine fotografie,” antwoordde mijnheer Bruin; „maar die is niet half zoo mooi, als hij zelf was;” en de oude heer haalde een portretje uit zijn lessenaar te voorschijn, waarop een aardig jongensgezichtje, omgeven door prachtige krullen te zien stond.

„Dat is hij,” zeide hij, en legde het plaatje voor Matt neder.

Matt bekeek het portret met aandacht, en had de heer Bruin hem op dit oogenblik gadesgeslagen, dan zou het hem zeker opgevallen zijn, hoe het gezicht van Matt glinsterde bij het zien van dat kleine, lieve gelaat. Matt gaf het terug, en zeide slechts: „Dank u vriendelijk, mijnheer,” maar hij keek zeer ernstig en nadenkend, en van dien dag af merkten de heer Bruin en de huishoudster, dat de knaap iets op zijn hart had. Een- of tweemaal vroeg hij een dag vacantie; maar hij keerde altijd 's avonds vroeg terug, hoewel hij dan in 't geheel geen verlag wilde geven, waar hij geweest was, en wat hij gedaan had. Doch hij had bewezen zulk een trouwe en eerlijke jongen en zulk een ijverig discipel van den Heere Jezus te zijn, dat de heer Bruin hem, niettegenstaande die terughoudendheid, van niets kon verdenken, noch eenig kwaad kon vermoeden.

Snel vloog de tijd voorbij, en spoedig brak de dag aan van Arthurs verjaardag. Matt werd met den dag stiller en afgetrokkener, zoodat hij de laatste week vele fouten in zijn werk maakte, en zijn meester hem eindelijk vroeg, wat er toch aan de hand was.

Matt antwoordde: „Neen mijnheer, dank u, mij scheelt niets,” en toen vroeg hij, als in één adem, of het hem vergund was dien middag uit te gaan, daar hij iets bijzonders te doen had.

Noch de oude heer noch Matt zeiden: „Morgen is het de 23ste,” maar beiden dachten er aan. De heer Bruin ging naar C., en Matt vertrok in een richting, die aan de huishoudster noch zijn meester bekend was.

Hij keerde later dan gewoonlijk terug dien avond, en ging, tegen zijn gewoonte, regelrecht naar de keuken, vroeg zijn avondeten, en nam dit mede naar zijn kamer. Juffrouw Jacobs mopperde een weinig over wat zij de vreemde buien van den jongen noemde, maar de knaap stoorde er zich niet aan, zei goeden nacht en verdween.

De heer Bruin bleef weer wat langer op, sloeg zijn tekstenboekje open en las weer de woorden: „*Hij is niet dood, maar slaapt!*” Toen legde hij de geschenken er naast; doch in alles scheen hem een vreemde opgewondenheit te bevangen, geheel tegen zijn natuur. Hij kon niet stilzitten, liep voortdurend de kamer op en neer, en besloot eindelijk naar bed te gaan.

En zijn slaap zou niet gerust geweest zijn, had hij geweten, dat omtrent middernacht een raam in het profetenkamertje zachtjes geopend werd en een donkere schaduw naar binnen klom. Zou het werkelijk dan toch waar zijn, dat Matt na al die vriendschap, die hij genoten had, een huichelaar was? Zou zijn godsdienst en vroomheid slechts schijn zijn en beloonde hij den vriendelijken ouden heer, die zooveel voor hem gedaan had, met snoode ondankbaarheid en verraad?

„Als 'tu blijft, mijnheer, als u klaar bent, wilt u dan even in het profetenkamertje komen?” riep Matt den volgenden morgen aan mijnheer Bruins slaapkamer.

Toen de oude heer klaar was, ging hij naar beneden.

„Goeden morgen, mijnheer,” zeide Matt, „en hartelijk gelukgewenscht op dezen dag.” Mijnheer keek Matt aan, en was getroffen door de blijdschap, die van zijn gezicht afstraalde.

„Mijnheer,” vervolgde Matt, „ik heb u gevraagd even in het profetenkamertje te komen. Maar eerst wou ik u wat zeggen,” — en hier ging zijn stem in gefluister over — „u herinnert u nog wel de les, die u mij over Elisa en het eerste profetenkamertje gegeven hebt.”

„Jawel,” zeide mijnheer Bruin verwonderd.

„En u zei toen, mijnheer, dat, hoewel ik het verloren kind niet kon teruggeven — zooals Elisa het leven schonk aan den zoon der Sunamietische — gij u toch overtuigd hield, dat God voorhad, het een of ander werk door mij te verrichten.”

„Dat herinner ik mij,” zeide de oude, op wien de zonderlinge woorden van den knaap meer en meer hun uitwerking deden gelden.

„Welnu mijnheer, de tijd is aangebroken, dat de arme dief, dien gij gered hebt, en die aan God zijn geheele leven dankbaar zal toewijden, u een kleine vergelding zal kunnen doen. Houd u gereed voor een kleine verrassing, mijnheer, opdat de schok niet te groot voor u zij. Houd u goed, en denk er aan, welk een innige vreugde de moeder gevoelde, toen Elisa het kind in haar armen legde.”

Toen opende hij de deur van het profstenkamertje, en de oude man trad met een kloppend hart binnen.

Voor een oogenblik schenen zijn oogen beneveld, en wankelde hij op zijn voeten. Toen zag hij als door een schemering het bed, en daarop een hoofd omgeven door goudblonde krullen. De oude man stiet een luiden kreet uit. „O, mijn God! heb dank! *hij is niet dood, maar slaapt!*” en toen hij zich over het bed boog, keerde zich een schoon gelaat naar hem toe — wel is waar onder, maar toch met dezelfde zachte uitdrukking, en twee armen — geen zachte kinderarmpjes, maar sterke lenige armen van een jongen — strekten zich naar hem uit.

Een roerend tooneel volgde nu, en toen de oude heer bijgekomen was en naar Matt omzag, was deze verdwenen. En toen men hem opzoekt, werd hij gevonden in zijn kamer, tranen van vreugde schreiende.

Zooals wij begrepen hebben, had de grootvader het wederzien van zijn kleinen Arthur aan Matt te danken. Het kind had tot dezelfde dievenbende behoord als Matt, en jaren geleden had hij hem goed gekend, doch alleen onder den naam van Aby Baines. Langzamerhand, na het zien van het portret en eenige andere bijzonderheden, was het voor hem zeker geworden, dat Aby niemand anders dan Arthur Bruin was. Nauwelijks wist hij dit, of hij besloot zijn voormaligen kameraad op te zoeken. Veel gevaar had hij nu en dan geloopt door het zoeken naar den knaap; doch eindelijk was het hem gelukt; hij had Arthur verteld van zijn grootvader, en hem het verledene in zijn geest trachten terug te roepen.

Ten slotte was hij zóó ver gekomen, dat Arthur besloot te ontvluchten en in den nacht van 23 Januari bij mijnheer

Bruins huis te komen. Dit gebeurde, en Matt, die hem opwachtte, liet hem door het raam naar binnen.

Welk een vreugde voor den ouden heer, toen hij daar op deze wijze den verlorene wederzag!

Dadelijk werd er nu een telegram gezonden naar Arthurs moeder; en tegen den middag verscheenen zijn moeder en zijn zusters; en — oi welk een gelukkige familie was dien dag vergaderd in het huis van Jozua Bruin! En toen de oude heer nederknielde, en een hartelijke dankzegging voor God uitstortte, hoorde men snikken van vreugde en dank aan Hem, die alle dingen ten goede had doen medewerken. Doch men had, naast God, alles aan Matt te danken, en deze was reeds meer dan beloofd door het zien van die gelukkige gezichten, en zeker was niemand gelukkiger dan hij, door wien al deze zegeningen waren gekomen.

En de oude heer kon, toen hij zijn wedergevonden kleinzoon aanzag, overstelpt van aandoening alleen stamelen:

„Deze mijn zoon was dood, en is weder levend geworden; hij was verloren en is weder gevonden.”

